

TAMMI

ONKO VIELÄ SINKKU- ELÄMÄÄ?

Candace Bushnell

Candace Bushnell

ONKO VIELÄ
SINKKUELÄMÄÄ?

SUOMENTANUT KAROLIINA TIMONEN

TAMMI

HELSINKI

CANDACE BUSHNELL:

Sinkkuelämää (1996, suom. 2000)

Neljä blondia (2000, suom. 2001)

Reittä pitkin (2003, suom. 2004)

Kynsin hampain (2005, suom. 2007)

Sinkkuelämää: Carrien nuoruusvuodet (2010, suom. 2010)

Sinkkuelämää: Ensimmäinen kesä New Yorkissa (2011, suom. 2011)

Hissillä huipulle (2008, suom. 2012)

Englanninkielinen alkuteos *Is There Still Sex in the City?* ilmestyi 2019.

Copyright © Candace Bushnell 2019

Suomenkielinen laitos © Karoliina Timonen ja Tammi 2019

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0807-7

JHC:lle, parhaalle MUMille

1

Onko vielä sinkkuelämää?

Yksi mahtava puoli keski-iässä on, että suurimmasta osasta ihmisiä tulee silloin ihan pikkuisen kiltimpiä ja anteeksiantavaisempia. Se johtuu siitä, että keski-ikäinen on ehtinyt kerätä kokemuksia. Oppia yhtä sun toista. Kuten että ulospäin hyvältä näyttävä elämä voi olla oikeasti kurjaa. Ja että ikäviä asioita tapahtuu, vaikka kuinka tavoittelisi täydellisyyttä. Ennen kaikkea on oppinut, että asiat, joita on pitänyt turvallisina ja pyhinä, eivät enää olekaan sellaisia.

Kuten avioliitto. Tai rakkaus. Tai edes kotikaupunki.

Minun romanssini New York Cityn kanssa oli alkanut rapistua niihin aikoihin, kun koirani kaatui kuolleena maahan Washington Square Parkin lähellä olevien vanhojen tallirakennusten luona. Cockerspanieli tappoi sen. Ei kirjaimellisesti; oikeastaan kyseessä oli ”onnettomuus”. Se ei kuitenkaan tuntunut pelkältä yhteensattumalta: yllättävää kuolemaa edeltävänä iltapäivänä olin törmännyt tuohon tappajaspanieliin pankissa.

Silloin se oli jähmettynyt paikoilleen ja murissut. Koiran omistaja – parikymppinen pulleaposkinen nuorukainen – nosti sen nolona syliinsä, jolloin koira puri poikaa salamana sormeen.

Pudistin päätäni. Jotkut ihmiset eivät vain osaa käsitellä koiria, ja tämä poika kuului selvästi tuohon joukkoon.

Seuraavana aamuna olin jalkeilla jo puoli kahdeksalta ja ylpeä siitä. Talossani oli ovimies, joten käytin koirani usein pikaisesti ulkona ilman avaimia tai kännykkää.

Kun pääsin sinä aamuna kulman ympäri, korttelin toisesta päästä kuului elämointiä. Kyllä vain, siellä oli se spanieli omistajineen.

Vaihdoin kadun puolta onnitellen omahyväisesti itseäni, kun olin välttänyt vaaran.

Koirani hidasteli tallirakennusten luona. Sillä välin poika ja spanieli olivat päässeet korttelin toiseen päähän ja ylittäneet kadun. Cockerspanieli oli nyt meidän puolellamme katua ja lähti heti rynnimään kohti.

Näin kaiken ihan läheltä: Vanha, resuinen musta nahkapananta. Kulunut metalliklipsi, jolla talutushihna oli kiinnitetty pantaan. Nahkahiukkasten pöllähdys, kun klipsi irtosi ja koira pääsi vapaaksi.

Poika ampaisi liikkeelle ja kompasteli koiran perään. Hän onnistui heittäytymään ja nappaamaan sen kiinni juuri ennen kuin se pääsi minun koirani kimppuun.

Luulin tietenkin, että koirani oli nyt turvassa ja että tämä oli ollut vain yksi nelijalkaisten katukahakka muiden joukossa. Kaupunki on täynnä pelokkaita, purevia koiria – sellaisia sattui yhtenään.

Huomasin että kädessäni oleva talutushihna oli äkkiä löystynyt. Käännyin katsomaan koiraani. Minulla kesti hetken tajuta, että se makasi kadulla kyljellään.

Se tärisi. Kun kumarruin katsomaan, sen silmät pyörähtivät ympäri ja sen kieli – sen suuri, ison koiran kieli – valahti ulos suupielestä.

Tucco, joka oli saanut nimensä *Hyvistä, paboista ja rumista*, mieheni lempielokuvasta, oli kuollut.

Ensiajatukseni oli heittäytyä hysteeriseksi. Tajusin kuitenkin pian, ettei minun kannattanut tehdä itsestäni huomion keski-

pistettä. Ympärillemme oli kerääntynyt ihmisiä, jotka halusivat auttaa, mutta kukaan ei tiennyt, mitä pitäisi tehdä.

Koirani, nähkääs, oli iso. Se oli rodultaan ibizanpodenco, sen säkäkorkeus oli lähes seitsemänkymmentäviisi senttiä ja se painoi kolmekymmentäviisi kiloa. Siis kuin pieni kauris.

En tiennyt, jaksaisinko nostaa sitä. Eikä se ollut ainoa ongelma. Minulla ei ollut harmainta hajua, mitä tehdä. Minulla ei ollut mukanani lompakkoa tai puhelinta, ja mieheni oli – jälleen kerran – matkoilla.

Sitten kuitenkin joku soitti lähimmälle eläinklinikalle, ja vaikka se ei ollut auki, sieltä hälytettiin joku vastaanotolle. Sinne oli useiden korttelien matka, ja joku toinen ihminen pysäytti taksin ja joku kolmas nosti koirani maasta, ja tappajaspanielin omistaja sanoi: ”Olen pahoillani. Toivon ettei koirani tappanut sinun koiraasi.”

Hän kaiveli taskujaan ja veti esiin ryppyisen kahdenkymmenen dollarin setelin. Se oli nuhrainen ja kulunut. ”Taksimaksua varten”, hän sanoi ja painoi setelin käteeni.

Istuin taksiin ja joku asetti vielä lämpimän kuolleen koiran penkille viereeni.

”Ole kiltti ja kiirehdi”, sanoin kuskille.

Yksi asia, jonka keski-ikässä oppii, on ettei elämä ole elokuvaa. Elokuvassa kuski olisi sanonut: ”Hyvänen aika, voi sinua ja koira parkaa!” ja kaasuttanut eläinklinikalle, ja jotenkin New York Cityn ällistyttävät eläinlääkärit olisivat elvyttäneet koirani, joka olisi jäänyt henkiin. Oikeassa elämässä taksikuskit eivät kuitenkaan siedä mitä tahansa. He eivät huoli kuollutta koira autonsa takapenkille.

”Ei koiria taksiin.”

”Tämä on hätätilanne.”

”Miksi? Onko koira sairas?”

”Kyllä. Kyllä. Se tekee kuolemaa. Olkaa kiltti. Se saattaa jolla kuollut.”

Niin ei olisi kannattanut sanoa.

”Onko se kuollut? En voi kuljettaa kuollutta koira taksissa. Kuolleelle koiralle pitää soittaa ambulanssi.”

”Minulla ei ole puhelinta mukana”, minä huusin.

Kuski yritti saada minut ulos taksista, mutta minä en suostunut, eikä hän halunnut koskea koiraan, joten lopulta hän luovutti. Matkaa oli vain kolme korttelia pitkin Kuudetta avenuetta, mutta liikenne oli ruuhkautunut. Kuski haukkui minua koko matkan.

Suljin hänet mielestäni ajattelemalla, että vaikka tilanteeni oli kauhea, jossain päin maailmaa jollain naisella oli tällä hetkellä vielä kauheampaa. Eikä koirani yllättävä menehtyminen edes ollut kamalinta, mitä minulle oli viime aikoina tapahtunut.

Vuotta aiemmin äitini oli kuollut, hänkin yllättäen. Hän oli aloittanut hormonikorvaushoidon viisikymppisenä – minun ikäisenäni. Sitä suositeltiin naisille säännönmukaisesti heidän vaihdevuosiensa alkaessa. Ongelmana kuitenkin oli, että tuo hoito saattoi aiheuttaa rintasyöpää, usein tappavaa sellaista. Niinpä minun äitini kuoli seitsemänkymmenen kahden vuoden iässä, vaikka suvussamme ei ole esiintynyt rintasyöpää ja sukuni naiset ovat eläneet reilusti yhdeksänkymmppisiksi.

Yritin silloin esittää, että pärjäsin asian kanssa hyvin, vaikka se ei ollut totta. Hiukseni alkoivat lähteä, enkä pystynyt syömään.

Kesti kauan päästä takaisin tasapainoon, mutta ystäväni olivat tukenani. Samoin mieheni.

Kun pääsin eläinklinikalle, minun annettiin ystävällisesti käyttää puhelinta ja soittaa, kenelle halusin. Onneksi muistin ulkoa mieheni ja parin ystävän numerot. Soitin miehelleni kolmesti, mutta hän ei vastannut. Kello ei ollut vielä yhdeksää aamulla. Hän aloittaisi työt vasta puolen tunnin päästä. Missä hän oikein oli?

Muistin myös ystäväni Marilynin numeron. Hän saapui paikalle kymmenen minuuttia myöhemmin pikakäveltyään klinikalle kotoaan Chelseasta.

Marilyn ei ollut ehtinyt juoda kahvia tai käydä suihkussa, ja hän oli treenivaatteissa, kuten minäkin. Emme olleet edes pesseet kasvojamme tai hampaitamme tai harjanneet hiuksiamme, ja katsoimme toisiimme.

Entäs nyt?

Koira kuoli valtimonlaajentumaan. Niin eläinlääkäri epäili, mutta hän ei voinut olla varma, ellei koiraa lähetettäisi ruumiinavaukseen. Halusinko niin tehtävän? Ystäväni Marilyn sanoi, etten halunnut.

Mieheni oli aina inhonnut koiraamme. Mietin oliko Tuccon kuolema jokin ennusmerkki.

Oli se. Silloin en vielä tiennyt, mutta avioliittoni oli kuin valtimonlaajentuma – hiljaa vaaniva kuolema.

Kolme kuukautta myöhemmin, marraskuussa, mieheni sanoi haluavansa erota. Edellisenä päivänä oli ollut aivan karmea lumimyrsky. Olimme pienessä mökissäni Connecticutissa, ja myrskyn jäljiltä vesi ja sähköt olivat poikki. Tuntui mahdottomalta palata kaupunkiin miehen kanssa tämän ilmoituksen jälkeen, joten jäin maalle ja lapioin ulkoa lunta, jota sulatin takassa pystyäkseeni vetämään vessan.

Sitten eroräihinät alkoivat. Tavanomaiseen tapaan meno äityi välillä järkyttävän rumaksi, mutta verrattuna moniin muihin avioeroihin se sujui suhteellisen helposti.

Lukuun ottamatta yhtä juttua.

Asuntolainaa. Vanhasta piti päästä eroon ja uutta hakea vain minun nimelläni.

En uskonut, että se olisi mikään ongelma, eikä niin uskonut pankkivirkailijakaan. Etenkin kun minulla oli pankissa tarpeeksi rahaa vaikka koko asuntolainan maksamiseksi.

Pankkivirkailija vakuutteli, että asia järjestyisi – aina siihen saakka, kun sain lopulta kutsun tapaamiseen kolme kuukautta myöhemmin. Kävelin sisään pankkiin ja istuin alas.

Aavistin pahaa. ”No?” minä sanoin.

”Olen pahoillani”, hän sanoi. ”Se johtuu algoritmista.”

”Minulle ei siis myönnetä asuntolainaa.”

”Ei”, hän kuiskasi. Ja äkkiä minä ymmärsin. Kaikki rastini olivat nykyisin väärissä ruuduissa.

Olin a) nainen, b) naimaton, c) yrittäjä ja d) yli viisikymmentävuotias.

Ja koska oikeat ruudut eivät täyttyneet, en sopinut mihinkään tilastolliseen väestöryhmään. Algoritmien maailmassa se tarkoitti, ettei minua ollut olemassa.

Seisoin pankin ulkopuolella järkyttyneenä.

Kaikki tutut maamerkit olivat paikoillaan: Knickerbocker-hotellin baarin lasiseinät, joiden läpi näkyi vanhoja villapaitamiehiä siemailemassa drinkkejään. Deli jossa kävin joka aamu, viereinen viinakauppa ja hermostunut tyyppi, joka puhui taukoamatta baseballista. Hän oli pyörinyt täällä yli kolmekymmentä vuotta, aivan kuten minäkin.

Kävelin tien yli ja katsoin kotitaloani. Muistin ne lukuisat kerrat, joina olin ohittanut tämän rakennuksen muutettuani vastikään New Yorkiin. Opiskelin silloin NYU:ssa ja ravasin Studio 54:ssä. Olin yhdeksäntoistavuotias, ja juttujani oli jo julkaistu useissa underground-lehdissä, jotka olivat sen ajan juttu Nykissä.

Olin ollut täysin peea. Sillä ei kuitenkaan ollut väliä, koska kaupunki sykki elämää ja tapahtumia ja kaikki oli uutta sekä jännittävää. Ohitin usein tämän rakennuksen, jonka edessä seisoi valkohansikkaisia ovimiehiä harmaissa virkapuvuissaan, seisahduin ihaillemaan sen puutarhaa – oikeaa puutarhaa, jossa oli kukkaistutuksia ja koristeheiniä – ja ajattelin: *täällä* minä vielä jonain päivänä asun, jos lyön kunnolla läpi!

Ja nyt minä asuin. Ylimmän kerroksen kulmahuoneistossa ja sattumalta samassa talossa kuin *Sinkkuelämän* Kihoa esittänyt näyttelijä. Asuntoni oli esitelty *Elle Decor* -sisustuslehden kannessa, ja äitini, joka oli taitava sisustaja, piti sitä kaikkein suurimpana saavutukseni.

Tuntui että nyt kaikki kääntyi minua vastaan. Saattaisin menettää kotini, ja lisäksi olin liittymässä miljoonien tänä vuonna eroavien keski-ikäisten naisten joukkoon. Siihen joukkoon, jonka pitäisi alkaa taas kerran etsiä miestä, jollaista ei ole olemassakaan. Ja alkaa etsiä myös uutta asuntoa.

Purskahdin itkuun. Sitten kuitenkin lopetin, koska tajusin olevani liian väsynyt itkemään.

Soitin sen sijaan Marilynille.

”Muru”, minä sanoin.

”Niin”, hän sanoi.

”Halusin vain kertoa, että olen saanut tarpeekseni.”

Ja sen sanottuani minä jätin Manhattania.

*

Toisin kuin miljoonat muut naiset, jotka erosivat sinä vuonna, olin tienannut hyvin ja pystynyt säästämään niin sanotun pahan päivän varalle – joita osuu keski-ikäisen kohdalle usein. Eräänlaisena keskisormen näyttämisenä pankille minä maksoin asuntolainan pois, laitoin asuntoni vuokralle, ripustin korkkarit naulaan ja muutin pikku mökkiini Litchfieldin kukkuloille. Ja koska siellä oli runsaasti lääniä ympärillä, otin kaksi isovillakoira, Pepperin ja Prancerin, ja sitten tein sitä, mitä olin lapsista saakka halunnut tehdä: kirjoittelin mitä vain sattui huvittamaan ja aloin harrastaa kouluratsastusta.

Koska olen, kuten isäni sanoo, perhanan pöyhkeä, hevonen heitti minut heti selästään, ja seuraavat viikot jouduin hoippuroimaan kävelykepin kanssa tuntien itseni vanhaksi. En ollut

varma siitä, kannattaisiko minun nousta takaisin hevosen selkään, mutta isäni rohkaisi minua. Hän muistutti minua siitä, etten ollut lapsenakaan koskaan luovuttanut epäonnistuttuani. Kolme kuukautta myöhemmin osallistuin ratsastuskilpailuun ja voitin pari ruusuketta.

Aamuisin heräsin ja hengitin syvään hiljaisuutta.

Olin onnellinen.

En ajatellut entistä elämäni. En ajatellut New Yorkia. Ennen kaikkea en ajatellut miehiä.

Puoli vuotta mökillä asuttuani Tina Brown kuitenkin soitti minulle. Hänellä oli juttuidea. Hän ehdotti, että nyt kun avioerostani oli kulunut säädyllyinen aika, voisin aloittaa taas deittailun ja kirjoittaa siitä, millaista se oli viisikymppisenä. Voisin kokeilla nettitreffejä. Voisin palkata ammattilaisen etsimään minulle sopivaa kumppania.

Keskeytin hänet.

Ei kiitos.

En ollut valmis aloittamaan deittailua. Ennen kaikkea en *halunnut* aloittaa sitä. Olin ollut eri parisuhteissa melkein kolmenkymmenenviiden vuoden ajan. Olin käynyt läpi parisuhteen täyden syklin: rakastunut, mennyt naimisiin ja eronnut.

Nytkö minun pitäisi ryhtyä siihen taas? Oliko uuden syklin aloittaminen ainoa asia, mitä voisin elämälläni tehdä? Mietin tunnettua hulluuden määritelmää: sitä, että tekee samat virheet uudelleen ja uudelleen erilaista lopputulosta toivoen.

Oli aika panna syklille piste. Niinpä päätin unohtaa miehet ja seurustelun ensimmäistä kertaa kolmeen kymmeneen neljään vuoteen.

Se tarkoitti myös seksin unohtamista. Tässä iässä satunnainen seksi ei enää kiinnosta minua.

En tietenkään puhunut asiasta ääneen. Seksi, joka oli aikanaan ollut niin suuri hauskuuden, häpeän, pelon ja ilon lähde, tuli enää harvoin puheeksi. Sinkkuystäväni olivat olleet sinkkuja

ikuisuuden eivätkä enää deittailleet, joten he eivät myöskään harrastaneet seksiä, ja naimisissa olevat ystäväni olivat naimisissa ja pyörittivät perhe-elämää, eivätkä hekään – uskoakseni – harrastaneet enää seksiä. Jos kuitenkin joskus satuin selittämään jollekulle miehelle, etten ollut kiinnostunut lähtemään treffeille kenenkään kanssa enkä suoraan sanottuna haluaisi ehkä koskaan enää deittailla, mies haukkoi kauhuissaan henkeään ja sanoi: ”Entä seksi sitten?” ikään kuin olisin juuri tapanut kissanpennun.

”Mitä seksistä?”

”Miten toimit sen suhteen?”

”En *toimi* mitenkään.”

”Mutta etkö sinä *tarvitse* seksiä?”

”Tarvitsetko sinä? Olen huomannut, että ne, jotka *tarvitsevat* seksiä, tekevät huonoja valintoja saadakseen sitä. Olen nähnyt ihmisten menettävän mahtavan uransa ihan vain siksi, että heidän oli pakko päästä sänkyyn.”

Sitä paitsi minulla oli paljon muuta, huomattavasti kiinnostavampaa tekemistä. Hienojen aterioiden valmistaminen. Instagramin käytön opettelu. Biisien tekeminen Garage-Bandilla. Paras ystäväni Angie asui saman tien varrella. Hän oli äskettäin parantunut syövästä ja opetti nyt Shakespearea teineille psykiatrisessa sairaalassa. Me patikoimme pitkin pikkuteitä ohi Calderin veistosten ja Frank McCourtin talon. Puhelimissa ei ollut siellä kenttää, joten me vain juttelimme. Feminismistä ja elämän tarkoituksesta, villeistä romaaneista joita kirjoitin. Pysähdyimme usein Arthur Millerin mökin kohdalle, sen jonka hän rakensi itse paljain käsin ja jossa hän kirjoitti *Tulikokeen*. Se oli hyvin pieni, alle kymmenen neliötä, ja sen sisäseinään oli kiinnitetty pitkä, hiottu lankku kirjoituspöydäksi. Menin aina siellä käydessäni ikkunaan, katsoin ulos metsää ja hiekkatietä ja ajattelin: Tätä samaa näkymää Arthur Miller on varmasti katsonut miljoona kertaa. Mitä hän

ajatteli? Tuskaailiko hänkin epätoivoisena tekstinsä kanssa? Ja sitten rukoilin: Kiltti, anna Arthur Millerin nerouden tarttua minuun. Edes vähän.

Jooohan?

No, ei se tarttunut.

Connecticutissa asuessani kirjoitin kolme kirjaa, joita kaikkia kustantajani vihasivat niin paljon, että kieltäytyivät julkaisemasta niitä. Kun sain lopulta puristettua itsestäni kokonaisen käsikirjoituksen, josta arvelin heidän pitävän, he lähettivät sen minulle takaisin mustat henkselit vedettynä jokaisen sivun päälle.

Tervetuloa keski-ään kurimukseen, jossa urasi saattaa olla ohi.

Soitin Marilynille. Apua.

”Muru”, hän sanoi. ”Luulenpa että olet tulossa hulluksi siellä ihan yksiksesi. Ja siksi myös tekstisi on hullua.”

Sitten kirjanpitäjäni soitti.

Hänellä sentään oli hyviä uutisia. Jos myisin asuntoani, saisin verovähennystä. Asuntolainan maksaminen pois kolme vuotta aiemmin oli ollut hyvä siirto – hinnat olivat nousseet, ja verovähennysten turvin voisin nyt tehdä voittoa.

Tajusin että jos olisin oikein fiksu ja ostaisin halvinta mahdollista, rahani voisivat riittää juuri ja juuri pieneen kaksioon Manhattanilla ja pieneen röttelöön erään vanhan kalastajakylän laitamilla Hamptonsissa. Jälkimmäisestä olin haaveillut siitä lähtien, kun Marilyn muutti tuohon kyläpahaseen kaksi vuotta aiemmin.

Minun laillani hänkin oli yhtäkkiä selittämättömästi kyllästynyt New Yorkiin.

Tai ei se oikeastaan ole totta. Minun laillani hänkin oli kohdannut sarjan vastoinkäymisiä, jotka olivat tuntuneet siltä kuin New York yrittäisi päästä hänestä eroon.

Olen tosissani. Pieni High Linen kupeessa ollut perheomisteinen rakennus, jossa Marilyn oli ollut vuokralla kahdentoista

vuoden ajan, ilmoitettiin purettavaksi pilvenpiirtäjän tieltä.

Marilyn ei tiennyt yhtään, mitä tehdä. Sitten hän menetti asiakkaan, joka muutti takaisin Losiin. Marilynin koira piti leikata, ja operaatio maksoi kolme tuhatta dollaria.

Oli keskitalvi, ja Marilyn puhui koko ajan siitä, miten kylmä hänellä oli. Hän sanoi lukeneensa netistä, että jos olisi silloin kävellyt jonkin Hudsonjokeen kurkottavan laiturin päähän ja riisuutunut, olisi voinut jäätyä hengiltä kahdessakymmenessä minuutissa.

Se oli huolestuttavaa. Marilyn oli syönyt Prozacia viisitoista vuotta ja oli yksi iloisimmista tuntemistani ihmisistä. Hän jutтели kaikille ja oli niitä harvinaisia tyyppejä, joille saattaa kertoa suurimmat pelkonsa tietäen, etteivät he arvostele. Niinpä eräänä kylmänä huhtikuun aamuna kello kahdeksan Marilyn meni tapaamaan terapeuttia.

Terapeutti määräsi hänelle unilääkkeitä, jotka Marilyn haki apteekista. Sitten hän meni kotiin ja kaatoi koko purkillisen kurkkuunsa. Tiedän tämän, koska soitin hänelle kello 9.15 kysyäkseni miten tapaaminen terapeutin kanssa oli mennyt, ja hän oli juuri nielaisut viimeisen tabletin. Hän oli jo puoliulessa mutta kykeni vastamaan puhelimeen.

Minä soitin hätänumeroon.

Onneksi Marilyn saatiin pelastettua, ja hän ajatteli, että saataisi olla hyvä hetki lähteä joksikin aikaa Manhattanilta ja koota itsensä.

Marilyn lähti Hamptonsiin ystävänsä mökkiin, joka oli merenlahdella kalastajakylässä. Aluksi hän ajatteli olevansa siellä viikon tai kaksi. Aika venyi kuukaudeksi. Sitten kahdeksi. Pian hän oli jo ystäväystynyt kiinteistönvälittäjän kanssa, jolla oli sisäpiiritietoa kaikista kohteista, jotka voisivat sopia keski-ikäisen sinkkunaisen budjettiin. Se tarkoitti taloja, joissa oli ikivanhat kodinkoneet ja hilseilevä maalipinta. Sellaisia paikkoja, joihin

grynderit eivät koskeneet pitkällä tikullakaan, koska niistä ei olisi saanut tarpeeksi voittoa.

Kolme kuukautta venyi koko kesäkaudeksi, sitten vuodeksi, ja pian oli taas talvi. Sitten eräänä aamuna Sassy liukastui jäisellä kadulla pilateksesta palatessaan ja reväytti lihaksen. Hän alkoi valittaa, ettei New York ollut enää entisensä, ja puhua, miten mahtavaa olisi, jos asuisimme taas kaikki lähellä toisiamme. Siitä Marilyn sai ajatuksen. Hän etsisi meille halvat talot ja muuttaisimme kaikki hänen kalastajakyläänsä.

Vuosia sitten Sassy, Marilyn ja minä asuimme kaikki samassa korttelissa ja olimme koko ajan toistemme luona. Elämä tuntui silloin jännittävältä ja onnelliselta, varmaankin siksi, että olimme silloin viisitoista vuotta nuorempia, ja onnistumiset seurasivat toinen toistaan. Olimme menestyneitä ja varmoja siitä, että tulevaisuus sujuisi omalla painollaan. Asiat muuttivat tietenkin ajan myötä, mutta me pysyimme läheisinä. Vietimme yhä lomatkin yhdessä, varmaankin koska kenelläkään meistä ei ollut lapsia tai muita perhevelvollisuuksia, kun Sassin vanhemmat olivat kuolleet ja Marilyn oli kotoisin Australiasta.

Suunnitelmat harvoin toteutuvat, mutta tällä kertaa niin tapahtui. Marilynin kiinteistönvälittäjäystävän avulla sekä hän että Sassy olivat löytäneet itselleen talot ja muuttaneet niihin muutamaa kuukautta aiemmin. Ja nyt onnenpotkuni ansiosta minä seuraisin perässä.

Sinä keväänä minä muutin viehättävän ränsistyneeseen maa-taloon alle kilometrin päähän Sassyta ja parin kilometrin päähän Marilynista. Alkuun olimme vain kolmestaan, mutta pian Sassy törmäsi Queenieen, jonka me molemmat tunsimme sinkkuajoiltamme, ja kävi ilmi, että tämäkin asui kylässämme.

Aikanaan New Yorkissa Queenie oli ollut kaikkien tuntema hienostotyttö, mutta eräänä viikonloppuna hän oli tullut

kalastajakylään tapaamaan äitiään, joka oli kuuluisa taiteilija ja vielä kuuluisampi seurapiirikuningatar. Queenie meinasi tulla mökkihöperöksi, joten hän meni paikalliseen baariin, tapasi paikallisen miehen, rakastui, alkoi odottaa lasta ja sitten erosi pyristeltyään naimisissa pikaiset kaksi vuotta. Hän oli kuitenkin jäänyt kalastajakylään ja tunsi sieltä kaikki.

Hän oli seurustellut viimeiset kymmenen vuotta, mutta miesystävä asui eri osavaltiossa, ja hänen tyttärellään, joka oli nyt seitsemäntoista, oli jo oma elämänsä. Niinpä Queenie alkoi pian osallistua meidän tyttöjen iltoihimme. Hänelle oli koko lailla uutta ajatella itseään yhtenä tytöistä. Hän sanoikin aina ”tytöt” kuin lainausmerkeissä, ikään kuin muiden sinkkunaisten kanssa hengailu viisikymppisenä olisi ollut jotakin, mikä hänen täytyi pitää erillään omasta elämästään – vähintään välimerkillisesti.

Sitten tuli vielä Kitty.

Hänkin oli yhteinen ystävämme, joka oli viisitoista vuotta aiemmin löytänyt oman Kihonsa ja kadonnut avioliiton onnelliseen satamaan. Tai niin me luulimme. Monien muiden ystäviemme tapaan Kittykin oli nyt yhtäkkiä eroamassa.

Se oli järkytys. Kitty oli ystävästäni ainoa, joka uskoi varauksetta tosirakkauteen. Pari-kolmekymppisenä hän oli torjunut joukoittain miehiä, koska nämä eivät olleet sukulaissielumateriaalia. Sitten eräänä päivänä hän oli kävellyt sisään läheiseen ravintolaan ja istunut vähän vanhemman miehen viereen. He alkoivat jutella. Kitty meni yöksi miehen luo heti samana iltana, muutti tämän luokse seuraavana päivänä ja puoli vuotta myöhemmin meni tämän kanssa naimisiin.

Vähään aikaan emme pitäneet Kittyn kanssa yhteyttä, mutta löysimme toisemme uudelleen hänen ollessaan yhä naimisissa. Muistan ällistyneeni siitä, miten rakastuneita hän ja hänen miehensä olivat. Mies sanoi aina, ettei voisi elää ilman Kittyä ja että vietti aikaa mieluummin vaimonsa kuin kenenkään muun kanssa.

Muistan toivoneeni, että minulla olisi samanlainen parisuhde kuin Kittyllä, mutta tiesin, ettei sellaista todennäköisesti osuisi kohdalleni. Enkä todellakaan odottanut, että Kittyn avioliitto päättyisi eroon – ainakaan niin äkillisesti kuin se oli päättynyt eräänä lauantai-iltapäivänä, kun Kittyn mies oli tullut kotiin odottamattoman aikaisin. Mies oli ollut golfaamassa, ja hän oli humalassa, samoin kuin hänen pelikaverinsa. Mies kompuroi Kittyn luo, sanoi ”vitun lehmä” ja ojensi Kittyille eropaperit.

Tai ainakin yritti.

”Oletko järjiltäsi?” Kitty huusi miehelle. Se ei ollut ensimmäinen kerta, kun hän oli nähnyt miehensä siinä kunnossa niinä aikoina – miehellä oli ongelmansa, kuten suurimmalla osalla meistä tässä tarinassa. Erpaperit olivat kuitenkin täysi yllätys.

Siitä huolimatta, että Kitty repi paperit, ne olivat laillisesti pätevä. Samoin kuin aukoton avioehto. Se tarkoitti, että Kittyn piti muuttaa pois ja nopeasti.

Hän vuokrasi talon kalastajakylästä, jotta hänkin voisi olla ystäviään lähellä.

Kittyn tultua meitä oli viisi.

”Mitä täällä siis voi tehdä?” Kitty kysyi yhtenä iltpäivänä.

”No, minä kirjoitan”, minä sanoin.

”Entä illalla sitten?”

”Minulla on rutiini. Minä treenaan, käytän koirat rannalla ja syön aikaisen illallisen. Joskus neljältä.”

”Neljältä?”

”Kuudelta, tarkoitan”, minä sanoin.

”Yksiksesi?”

”Joskus Sassyn ja Marilynin kanssa. Ja Queenien.”

”Illallinen kuudelta?” Kitty tuhahti. ”Tuo ei ole mitään elämää.”

Hän oli tietenkin oikeassa.

Lopuksi vielä Tilda Tia, joka oli ollut yksi Kittyn naimisissa olevista ystäväistä, ilmestyi taianomaisesti Etelä-Ranskasta.

Hänen kahdentoista vuoden parisuhteensa ranskalaismiehen kanssa oli juuri päättynyt, ja hän yritti aloittaa puhtaalta pöydältä Amerikassa.

Niin me sitten teimme samoin kuin vuosia aiemmin, ennen aviomiehiä, lapsia, vaativia työuria ja kaikenlaisia tragedioita: me kokoonnuimme yhteen keksimään ratkaisuja.

Istuimme aina Kittyn keittiössä.

Ja melkein saman tien, ihan kuin vuosia aiemmin meidän kaikkien ollessa yhä sinkkuja, aloimme puhua seksistä.

”Missä kaikki hauska on? Missä jännitys?” Kitty vaati saada tietää.

”Missä kaikki miehet ovat?” Tilda Tia kysyi.

Ja kun katsoin ystäväni innosta hehkuvia kasvoja ympärilläni, tajusin että nyt voisi olla hyvä hetki ottaa siitä selvää.

Joten neljän vuoden tauon jälkeen palasin vanhalle kotitammentereelleni. Kun ajoin sillan yli Manhattanille, valkoinen keski-ikäinen sinkkunainen järkevässä katumaasturissa kahden isovillakoiran kanssa, itsestään selvä kysymys roikkui ilmassa: onko vielä sinkkuelämää?

Millaista on aloittaa deittailu uudelleen keski-iässä, kun kaiken säätämisen piti olla jo takanapäin?

Mitä enemmän on ikää lasissa, sitä monimutkaisemmaksi naisen elämä tuntuu muuttuvan. Pitäisikö aloittaa pyöräily, korjauttaa vagina, mennä Tinderiin vai sittenkin muuttaa maalle ja unohtaa koko juttu?

Candace Bushnell tutkailee nykydeittailun outouksia ironisella otteella sekä huomioi terävästi tämän hetken Carrieiden ja Samanthojen seikkailuja. Avioliitot, erot, lapset, ystävät ja menetykset limittyvät modernin sinkku-elämän kiemuroihin jäljittelemättömän riemukkaasti.

”Jopa parempi kuin alkuperäinen *Sinkku-elämää*.”

POPSUGAR

”Paikoin hauska, paikoin hupsu, paikoin varsin surullinen – siis täysin todenmukainen kuvaus viisikymppisten elämästä.”

KIRKUS REVIEWS

	 9 789520 408077	
www.tammi.fi	84.2	ISBN 978-952-04-0807-7